

SECȚIA A TREIA

CAUZA ATHANASIU MARSHALL ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 21305/05)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

23 iunie 2009

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Athanasiu Marshall împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Ann Power, *judecători*, și Stanley Naismith, *grefier adjunct de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 2 iunie 2009,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 21305/05 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al Statelor Unite, domnul Dan Athanasiu Marshall („reclamantul”), a sesizat Curtea la 4 aprilie 2005 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamantul este reprezentat de Andreea Matei, avocat în București. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerile Externe.

3. La 11 octombrie 2007, președintele secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu art. 29 § 3 din convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FACT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamantul s-a născut în 1925 și locuiește în Mampton Bays, Statele Unite.

5. Mama reclamantului, precum și bunicul acestuia erau proprietarii a două apartamente (respectiv „apartamentul nr. 1” și „apartamentul nr. 3”), și a unui apartament („apartamentul nr. 2”), situate pe strada Știrbei Vodă, nr. 121 (în prezent 123). La o dată neprecizată, statul a intrat în posesia acestor apartamente în temeiul Decretului nr. 92/1950 privind naționalizarea unor imobile.

6. La 23 decembrie 1996, 11 martie 1997 și 8 octombrie 1998, statul a vândut apartamentul nr. 2 către S.G. și S.F., apartamentul nr. 3 către M.V. și apartamentul nr. 1 către H.I. și H.M. care le ocupau în calitate de chiriași.

7. În calitate de moștenitori ai mamei și ai bunicului lor, reclamantul și R.A.M., sora reclamantului, au introdus în fața Judecătorei București trei acțiuni distincte în anularea contractelor de vânzare-cumpărare pentru fiecare dintre apartamente, îndreptate împotriva întreprinderii de stat R. care gestiona bunuri aparținând statului, împotriva lui S.G. și S.F., M.V., H.I. și H.M., invocând nelegalitatea naționalizării. Prin hotărârile rămase definitive din 4 octombrie și 29 mai 2004 și din 28 martie 2006, Curtea de Apel București a respins acțiunile, reținând că S.G. și S.F., M.V., H.I. și H.M. au fost de bună-credință la încheierea acestor contracte. Curtea de Apel a constatat, în considerentele hotărârii sale, că naționalizarea a fost nelegală, că statul nu a avut niciodată titlu de proprietate asupra imobilului și că reclamantul și R.A.M. și-au păstrat calitatea de proprietari ai apartamentelor.

8. La 4 iulie 2001, reclamantul și R.A.M. au adresat Primăriei Municipiului București o notificare pentru a obține restituirea apartamentelor în litigiu în temeiul Legii nr. 10/2001. Prin scrisoarea din 30 noiembrie 2007, Primăria Municipiului București a solicitat reclamantului și lui R.A.M. mai multe documente necesare pentru examinarea acestei notificări. În pofida faptului că reclamantul a depus documentele solicitate de către autorități, până în prezent acestea nu au dat curs respectivei notificări.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE RELEVANTE

9. Dispozițiile legale relevante (inclusiv cele ale Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, cu modificările sale ulterioare) și jurisprudența internă relevantă sunt descrise în hotărârile *Brumărescu împotriva României* [(GC), nr. 28342/95, CEDO 1999-VII, p. 250-256, pct. 31-33], *Străin și alții împotriva României* (nr. 57001/00, CEDO 2005-VII, pct. 19-26), *Păduraru împotriva României* (nr. 63252/00, pct. 38-53, 1 decembrie 2005) și *Tudor împotriva României* (nr. 29035/05, pct. 15-20, 11 decembrie 2007).

10. Din observațiile guvernului român adresate Curții la 8 iulie 2008 în alte două cauze aflate pe rolul Curții (nr. 26694/06 și 47091/06) privind bunuri imobile scoase din patrimoniul foștilor proprietari prin decrete de naționalizare, reiese că autoritățile naționale au adoptat recent măsuri pentru accelerarea procedurii de acordare a despăgubirilor prin intermediul Fondului de investiții „*Proprietatea*”, în special în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2007. Guvernul face referire, în special, la o scrisoare a autorităților responsabile cu fondul respectiv, în care se subliniază că acest fond funcționează de acum înainte sub forma unei societăți de investiții de tip închis, în calitate de organism de plasament colectiv, și urmează să fie înregistrată la Comisia Națională a Valorilor Mobiliare după evaluarea activelor aflate în patrimoniul fondului. Guvernul subliniază că persoanele care dețin acțiuni la fond au de acum înainte două opțiuni, și anume păstrarea plasamentului în acțiuni la fond și beneficierea de un venit sub forma unor dividende sau solicitarea schimbării acestora în numerar, sume care pot fi încasate de acum înainte. Guvernul precizează că, la 1 februarie 2008, au fost înregistrate 2440 de cereri care exprimau astfel de opțiuni, dintre care 855 au fost soluționate, valoarea globală a despăgubirilor plătite prin acest fond ridicându-se la 72 000 000 lei noi românești (RON) [aproximativ 20 400 000 euro (EUR)]. În plus, începând cu 1 noiembrie 2007, fondul a început distribuirea dividendelor.

11. Practica judiciară română și doctrina românească consideră, în egală măsură, că există situații în care considerentele unei hotărâri judecătorești dobândesc autoritate de lucru judecat.

12. Astfel, considerentele unei hotărâri pot să fie, de asemenea, investite cu această autoritate, în măsura în care explică dispozitivul și se reflectă în acesta (a se vedea Viorel Mihai Ciobanu, „*Tratat teoretic și practic de procedură civilă*”, Editura Național, 1997, p. 271, nota de subsol de la pagina nr. 941).

13. Considerentele dobândesc autoritate de lucru judecat: a) atunci când dispozitivul hotărârii nu ar putea fi înțeles în absența lor; b) atunci când este vorba de „considerente decisive”, și anume acele puncte care constituie sprijinul necesar al dispozitivului, făcând

parte integrantă din acesta (*animus et quasi nervus sententia*); c) în cazul „considerentelor decizorii”, acele puncte care se referă la o parte din fondul litigiului, fără să fie, totuși, incluse în dispozitiv (a se vedea Ion Deleanu, „*Tratat de procedură civilă*”, Editura Servo-Sat, 2001, nr. 34, p. 40).

14. Această abordare a doctrinei este susținută prin hotărârile Înaltei Curți de Casație și Justiție (a se vedea, printre altele, Hotărârea nr. 3959 din 28 iunie 2005 pronunțată de Secția Comercială a Înaltei Curți de Casație și Justiție).

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

15. Reclamantul pretinde o încălcare a dreptului la respectarea bunurilor sale ca urmare a vânzării bunurilor în cauză și a refuzului din partea instanțelor naționale de a anula aceste vânzări, deși acestea au recunoscut caracterul nelegal al naționalizării. Acesta invocă art. 1 din Protocolul nr. 1, formulat după cum urmează:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Cu privire la admisibilitate

16. Guvernul ridică o excepție de incompatibilitate *ratione materiae* a acestui capăt de cerere, deoarece consideră că reclamantul nu dispunea de un bun, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, în măsura în care Curtea de Apel București a recunoscut nelegalitatea naționalizării în considerentele hotărârilor pronunțate la 4 octombrie și 29 mai 2004 și 28 martie 2006 și nu în dispozitivul acestora. În dreptul român, numai dispozitivul unei hotărâri judecătorești beneficiază de autoritatea de lucru judecat. Guvernul constată că hotărârea respectivă nu poate conferi reclamantului o speranță legitimă cu privire la restituirea bunului. Potrivit Guvernului, situația reclamantului în prezenta cauză este similară cu cele ale reclamantilor din cauza *Pentia și Pentia împotriva României* (dec.) (nr. 57539/00, 23 martie 2006), care erau doar simpli solicitanți în privința restituirii propriului bun.

17. Reclamantul contestă acest argument, considerând că el dispunea de un bun, întrucât hotărârile definitive menționate au reținut nelegalitatea naționalizării. În opinia sa, reclamantul se află în aceeași situație cu reclamantii din cauza *Străin și alții*, citată anterior.

18. Curtea consideră că această excepție este strâns legată de esența capătului de cerere pe care reclamantul îl întemeiază pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție, astfel încât este necesar să fie unită cu fondul. De asemenea, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție și că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

19. Guvernul își reiterează argumentele prezentate în cauze similare anterioare (a se vedea, printre altele, *Cîrstoiu împotriva României*, nr. 22281/05, pct. 22, 4 martie 2008).

20. Reclamantul susține că nu a primit nicio despăgubire în temeiul Legii nr. 10/2001 și că, în orice caz, Fondul „Proprietatea” nu funcționează cu adevărat în prezent.

21. Curtea s-a pronunțat de mai multe ori în cauze ce au ridicat probleme similare celor din prezenta cauză și a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție (a se vedea cauzele citate mai sus, în special *Străin*, citată anterior, pct. 39, 43 și 59 și *Porteanu împotriva României*, nr. 4596/03, pct. 32-35, 16 februarie 2006).

22. Contrar Guvernului, Curtea consideră că prezenta cauză este diferită de cauza *Pentia și Pentia* citată anterior, în măsura în care, în această ultimă cauză, instanțele naționale au constatat că naționalizarea bunului era conformă legislației, or nu este cazul în prezenta cauză.

23. Într-adevăr, Curtea susține că s-a stabilit în mod definitiv de către Curtea de Apel București nelegalitatea naționalizării bunurilor în hotărârile sale din 4 octombrie și 29 mai 2004 și 28 martie 2006. Prin urmare, Curtea consideră că această constatare a nelegalității a avut drept efect recunoașterea indirectă și cu efect retroactiv a dreptului de proprietate al reclamantului asupra bunurilor în cauză. În plus, Curtea constată că acest drept nu era revocabil și nu a fost nici contestat, nici infirmat până în prezent (a se vedea, printre multe altele, *Străin și alții*, citată anterior, pct. 38; *Sebastian Taub împotriva României*, nr. 58612/00, pct. 37, 12 octombrie 2006; *Gabriel împotriva României*, nr. 35951/02, pct. 25-26, 8 martie 2007; *Aldea împotriva României*, nr. 36992/03, pct. 24, 24 ianuarie 2008). Având în vedere considerațiile precedente, Curtea consideră că argumentul Guvernului, potrivit căruia nelegalitatea naționalizării nu a fost reținută decât în motivele hotărârii respective, nu poate justifica o abordare distinctă în speță [a se vedea *Filipescu împotriva României*, nr. 4839/03, hotărâre din 30 septembrie 2008, pct. 19 și *Moroianu și alții împotriva României*, nr. 25008/05, hotărâre din 13 noiembrie 2008, pct. 21 și 22 (nedefinitivă)]. Reiese că reclamantul avea un „bun”, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1. Prin urmare, excepția de incompatibilitate *ratione materiae*, ridicată de Guvern, nu poate fi reținută.

24. După ce a examinat toate elementele prezentate, Curtea consideră că Guvernul nu a prezentat niciun fapt și niciun argument care să poată conduce la o concluzie diferită în prezenta speță. Curtea reafirmă, în special, că, în contextul legislativ românesc privind acțiunile în revendicare imobiliare și restituirea bunurilor naționalizate de regimul comunist, vânzarea de către stat a bunului altuia unor terți de bună-credință, chiar și atunci când este anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al altuia, reprezintă o privare de bun. O asemenea privare, combinată cu absența totală a despăgubirii, contravine art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Vodă și Bob împotriva României*, nr. 7976/02, pct. 23, 7 februarie 2008).

25. Deși Guvernul subliniază că reclamantul poate să obțină o despăgubire prin intermediul organismului de plasament colectiv în valori mobiliare „*Proprietatea*” în temeiul Legii nr. 10/2001, la valoarea bunului stabilită prin expertiză, Curtea își reiterează constatarea anterioară conform căreia Fondul „*Proprietatea*” nu funcționează în prezent într-un mod care să poată fi considerat echivalent cu acordarea afectivă a unei despăgubiri (a se vedea, printre altele, *Ruxanda Ionescu împotriva României*, nr. 2608/02, 12 octombrie 2006).

26. Această concluzie nu aduce atingere evoluției pozitive pe care ar putea să o înregistreze, pe viitor, mecanismele de finanțare prevăzute de această lege specială în vederea despăgubirii persoanelor cărora, precum reclamantul, li s-a recunoscut calitatea de proprietari, printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă. În această privință, Curtea constată cu satisfacție evoluția recentă care pare să înceapă în practică și care înaintează în sensul bun în domeniu (supra pct. 10).

27. Ținând seama de jurisprudența sa în materie, Curtea consideră că, în speță, încălcarea dreptului de proprietate al reclamantului asupra bunului său, precum și lipsa totală a despăgubirii, i-a cauzat o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

Prin urmare, această dispoziție a fost încălcată în speță.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 § 1 DIN CONVENȚIE

28. Reclamantul se plânge de o încălcare a dreptului său la un proces echitabil ca urmare a hotărârilor pronunțate de către instanțele naționale în cauzele având drept obiect anularea contractelor de vânzare-cumpărare. Acesta invocă art. 6 § 1 din convenție, formulat după cum urmează:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...] care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

A. Cu privire la admisibilitate

29. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. De altfel, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

30. Curtea consideră, ținând seama de concluziile sale menționate la punctele 21-28 supra, că nu se poate pronunța cu privire la acest capăt de cerere pe fond [a se vedea, *mutatis mutandis* și printre altele, *Laino împotriva Italiei* (GC), nr. 33158/96, pct. 25, CEDO 1999-I, *Zanghi împotriva Italiei*, hotărârea din 19 februarie 1991, seria A nr. 194-C, p. 47, pct. 23, și *Biserica catolică din Caneea împotriva Greciei*, hotărârea din 16 decembrie 1997, *Culegere* 1997-VIII, pct. 50].

III. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 14 DIN CONVENȚIE, COROBORAT CU ART. 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1

31. Citând art. 14 din convenție, combinat cu art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție, reclamantul pretinde că nerestituirea bunurilor sale a fost motivată de rațiuni discriminatorii.

32. Ținând seama de toate elementele de care dispune, Curtea nu a subliniat în speță nicio încălcare aparentă a drepturilor garantate prin art. 14 din convenție, considerat împreună cu art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție, în interpretarea Curții de Apel București.

33. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins, în temeiul art. 35 § 3 și 4 din convenție.

IV. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 46 DIN CONVENȚIE

34. Art. 46 din convenție prevede:

“1. Înaltele părți contractante se angajează să se conformeze hotărârilor definitive ale Curții în litigiile în care ele sunt părți.

2. Hotărârea definitivă a Curții este transmisă Comitetului Miniștrilor care supraveghează executarea ei.”

35. Constatarea încălcării art. 1 din Protocolul nr. 1 ridică o problemă frecventă, rezultată din legislația defectuoasă privind restituirea imobilelor naționalizate care au fost vândute de către stat unor terți. Prin urmare, Curtea consideră că, în cel mai scurt termen posibil, statul trebuie să adapteze procedura stabilită de legile de reparație (în prezent Legea nr. 10/2001 și Legea nr. 247/2005), astfel încât aceasta să devină într-adevăr coerentă, accesibilă, rapidă și previzibilă (a se vedea hotărârea *Viașu împotriva României*, nr. 75951/01, pct. 83, 9 decembrie 2008; hotărârea *Katz împotriva României*, nr. 29739/03, pct. 30-37, 20 ianuarie 2009 și hotărârea *Faimblat împotriva României*, nr. 23066/02, pct. 48-54, 13 ianuarie 2009).

V. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

36. Art. 41 din convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

37. Cu titlu de prejudiciu material, reclamantul solicită 350 000 euro (EUR) reprezentând valoarea de piață actuală a apartamentelor în litigiu a căror suprafață totală este de 305,20 mp. De asemenea, acesta solicită 200 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral. Reclamantul nu a prezentat nicio expertiză tehnică a apartamentelor, pe motiv că nu a avut acces la imobil. Cu toate acestea, a depus la dosar anunțuri imobiliare care atestau valoarea de piață a apartamentelor aflate în aceeași zonă.

38. Guvernul apreciază valoarea de piață a apartamentelor la 315 712 EUR și depune raportul de evaluare redactat de un expert, stabilit în aprilie 2008, în care se menționa că expertul nu a avut acces la imobil.

39. În ceea ce privește prejudiciul moral pretins, Guvernul subliniază că nu există nicio legătură de cauzalitate între suma solicitată cu acest titlu și pretinsa încălcare a convenției și că reclamantul nu a exprimat în cifre prejudiciul pretins în formularul cererii. Acesta consideră că suma respectivă este, în orice caz, excesivă în raport cu jurisprudența Curții în materie.

40. Curtea reamintește că o hotărâre prin care se constată o încălcare implică pentru statul pârât obligația juridică, potrivit convenției, de a pune capăt încălcării și de a-i elimina efectele. Dacă dreptul intern nu permite decât înlăturarea parțială a efectelor acestei încălcări, art. 41 din convenție conferă Curții puterea de a acorda o reparație părții vătămate prin actul sau omisiunea în privința cărora a fost constatată o încălcare a convenției.

41. În plus, Curtea evidențiază că din dosar reiese că reclamantul și R.A.M. erau comoștenitori ai apartamentelor (a se vedea supra pct. 7). Ținând seama de informațiile prezentate de către părți cu privire la prețurile pe piața imobiliară locală, Curtea apreciază valoarea bunului privind partea reclamantului la apartamentele în litigiu la 150 000 EUR.

42. În ceea ce privește cererea reclamantului cu titlu de prejudiciu moral, Curtea consideră că evenimentele în cauză i-au cauzat acestuia neplăceri și incertitudini și că suma de 2 000 EUR reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit.

B. Cheltuieli de procedură

43. Reclamantul solicită, de asemenea, 460 EUR cu titlu de cheltuieli de procedură și depune la dosar o chitanță indicând suma de 400 EUR cu titlu de onorariu al avocatului pentru procedura în fața Curții și o factură în valoare de 246,33 lei noi românești (RON) reprezentând contravaloarea cheltuielilor de traducere a anumitor documente.

44. Guvernul evidențiază că acea chitanță nu este însoțită de un contract de asistență juridică.

45. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de procedură decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, având în vedere dovezile care se află în posesia sa și criteriile sus-menționate, Curtea consideră că este rezonabil să se acorde reclamantului pentru toate cheltuielile suma de 460 EUR.

C. Dobânzi moratorii

46. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Unește cu fondul* excepția preliminară a Guvernului privind inaplicabilitatea *ratione materiae* a art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție și *o respinge*;
2. *Declară* cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 1 din Protocolul nr. 1 și pe art. 6 § 1 din convenție și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;
3. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție;
4. *Hotărăște* că nu este necesar să examineze capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din convenție;
5. *Hotărăște*:
 - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânării definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, 150 000 EUR (o sută cincizeci de mii euro), la care se adăugă orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul material;
 - b) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în același termen, următoarele sume:
 - i) 2 000 EUR (două mii euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
 - ii) 460 EUR (patru sute șaiszeci de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată reclamantului cu titlu de impozit, pentru toate cheltuielile;
 - c) că sumele menționate la punctele b) și c) trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;
 - d) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
6. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 23 iunie 2009, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Stanley Naismith
Grefier adjuncț

Josep Casadevall
Președinte